

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΘΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄ ΦΑΛΛΑΙΟΝ 2^{ον}. ||

16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1865.

Η ΘΙΡΑ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

EN

ΡΩΣΣΙΑ.

Ὅταν τὰ βάρβαρα φύγη τοῦ Ῥωσικοῦ κλίματος ἐπέλωσιν ἐν ὄλῃ τῇ δριμύτητι αὐτῶν καὶ οἱ λύκοι ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τροφῆς καθίστανται θηριώδεις, τρεῖς ἢ τέσσαρες κυνηγοὶ ἀναχωροῦσιν ἐφ' ἀμάξης ὑπὸ τριῶν συρομένης ἵππων. Οἱ δύο πρὸς τὰ ἄκρα ἵπποι πρέπει νὰ καλπάζωσι πάντοτε, καὶ καλοῦνται μανιώδεις· ὁ δ' ἐν τῷ μέσῳ ὀφείλει νὰ τριποδίξῃ κάτω νεύων πάντοτε, ἐξ οὗ καὶ χιονοφάγος καλεῖται.

Ἐντὸς τοῦ ἀμαξίου φέρουσι χοιρίδιον τὸ ὁποῖον εἰσεργόμενοι εἰς τὸ δάσος, ὅπου θέλει ἀρχίσει τὸ κυνήγιον, τὸ προσδένουσιν ὀπισθεν τοῦ ἀμαξίου διὰ σχοινίου μακροῦ δέκα μέτρων. Τὸ χοιρίδιον συρόμενον ἐπὶ τῆς χιόνος βιαίως γρυλίζει ἐλεεινὰ, κραυγάζει καὶ αἰοιμωγαίτου προσκαλοῦσι τοὺς βουλιμιῶντας λύκους. Εἷς λύκος τότε ἐπιδεικνύει τὴν ῥίνα του ὀπισθεν τοῦ δάσους καὶ ὀρμᾶ εἰς κατάδιωξιν τοῦ χοίρου, κατόπιν δύο, ἔπειτα τρεῖς, πέντε, δέκα, εἶτα πεντήκοντα... Ὅλα οἱ λύκοι τριῶν τοῦλάχιστον

μιλίων περιφερείας τρέγουσι καὶ τὸ ἀμάξιον περικυκλοῦται ἀπὸ ἀγέλην λύκων. Εἷς τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν δεικνύεται τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ ἀμαξηλάτου· διότι οἱ ἵπποι ἐξαγριοῦνται καὶ σύρουσι μανιωδῶς τὸ ἐλαφρὸν ἀμάξιον.

Οἱ κυνηγοὶ ἀρχίζουσι τότε τὸ πῦρ χωρὶς νὰ σκοπεύωσι διότι ἐκάστη βολὴ δὲν πίπτει εἰς μάτην. Ὁ ἀμαξηλάτης κραυγάζει, οἱ ἵπποι χρεμετίζουσι, οἱ λύκοι οὐρλιάζουσι, κροτοῦσι τὰ τουφέκια... Ἀμαξα, κυνηγοὶ, χοῖρος, ἀγέλη τῶν λύκων, δὲν διακρίνονται πλέον, ἀλλὰ νέφος μόνον χιόνος ἀναπηδῶσης, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐξερεύγονται κεραυνοὶ καὶ ἀστραπαί.

Ἐνόσω ὁ ἀμαξηλάτης εἶναι κύριος τῶν ἵππων τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, ἀλλ' ἅμα παύσῃ πλέον νὰ τοὺς διοικῇ, εἴαν προσκόψῃ ἡ ἀμαξα, εἴαν ἀνατραπῇ... τὰ πάντα ἀπόλλυνται... τὴν ἐπαύριον ἀνευρίσκουσι τὰ λείψανα τῆς ἀμάξης, τῶν τουφεκίων, τοὺς σκελετοὺς τῶν ἵππων τὰ ὀστά τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ ἀμαξηλάτου.

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα ὁ πρίγκηψ Ῥεφίνης ἐπεχείρησε μετὰ δύο φίλων του ὁμοίαν θήραν καὶ ὀλίγον

ἔλειψε νὰ γίνη θῦμα τῶν θηρευμάτων.

Ἐλαβεν ἕκαστος τῶν κυνηγῶν δύο τουφέκια δίκανα καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα βολὰς· ὁ πρίγκηψ κατέλαβε τὴν ὀπισθεν θέσιν καὶ οἱ δύο φίλοι του τὰς δύο ἄλλας πλευράς.

Ἀφίχθησαν εἰς τὰς στέπας δηλ. εἰς ἔρημον καὶ ἀπέραντον πεδιάδα ἄγονον ἐντελῶς καὶ κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνος. Ἡ σελήνη ἀντενακλάτο ἐπὶ τῆς χιόνος, ἀμιλλωμένη πρὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ χοιρίδιον ἐρρίφθη καὶ τὸ ἔλκηθρον ἤρξατο τρέχον... Εἰς τὰς πρώτας κραυγὰς τοῦ χοίρου λύκοι τινὲς ἐπεφάνησαν πεφοβισμένοι καὶ μακρόθεν προσβλέποντες. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἠῦξανε καὶ ἐπλησίαζον τὸ ἔλκηθρον. Πεντήκοντα λύκοι εἶχον ἤδη πλησίασει ὅτε ἤρχισεν ἡ σφαγὴ... εἰς τουφεκισμὸς ἀκούεται, εἰς λύκος πίπτει... μέγας θόρυβος ἐγένετο τότε εἰς τὴν ἀγέλην, καὶ ἐφάνησαν ὀλιγοστεύοντες διότι, ἐναντίον τῆς παροιμίας ὅτι οἱ λύκοι οὐδέποτε τρώγονται μεταξύ των, οἱ ἡμίσεις ἐπεσαν ἐπὶ τοῦ φονευθέντος. Ἄλλ' ἀμέσως οὐρλισμοὶ ἠκούσθησαν πανταχόθεν, καὶ ῥίνες ὀξεῖαι καὶ ὀφθαλμοὶ σπινθηροβολοῦντες ἐπεφαίνοντο εἰς μεγάλην ἀπόστασιν περίξ τρέχοντες. Οἱ κυνηγοὶ ἐπυροβόλουν ἀλλ' οἱ λύκοι ἠῦξανον. Μετ' ὀλίγον δὲν ἦτο πλέον ἀγέλη λύκων ἀλλὰ πληθὺς ἀναρίθμητος, τῶν ὁποίων αἱ τάξεις ἐπυκνοῦντο καὶ συνωθοῦντο περὶ τὸ ἔλκηθρον· δὲν ἔτρεχον πλέον, ἵπταντο ἀνευ τοῦ μικροτέρου θορύβου ὡς φαντάσματα. Μετὰ μεγάλης ὀρμῆς προσήρχοντο ἀδιαλείπτως μὴ ὀπισθοχωροῦντες ἐνώπιον τοῦ σφοδροῦ πυρός τῶν κυνηγῶν· ἤρχιζον δὲ νὰ ὑπερβαίνωσι τὸ ἔλκηθρον καὶ νὰ προπορεύωνται τῶν ἵππων· τοσοῦτον δὲ ἠῦξανεν ὁ ἀριθμὸς των ὥστε ἐφαίνοντο ἐξερχόμενοι τῆς γῆς. Τὸ πῦρ τοῦ πρίγκηπος καὶ τῶν φίλων του δὲν ἔπαυσεν ἀλλ' αἱ βολαὶ ἤρ-

χισαν νὰ ἐκλίπωσιν, εἶχον μόνον διακοσίας βολὰς καὶ εὐρίσκοντο περικυκλωμένοι ἐκ χιλίων τουλάχιστον λύκων. Πέριξ τοῦ ἔλκηθρου ἐσχηματίσθη κύκλος τοῦ ὁποίου ἦτο αὐτὸ τὸ κέντρον, καὶ ἂν εἰς τῶν ἵππων ἐπιπτε τὰ πάντα ἐτελείωνον...

— Τι φρονεῖς Ἰβάν, ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ τὸν ἀμαξηλάτην.

Φρονῶ ὅτι δὲν πηγαίνει καλὰ ἡ δουλειὰ, πρίγκηψ.

— Φοβεῖσαι τίποτε;

— Οἱ λυσσασμένοι ἐγεύθησαν αἷμα καὶ ὄσω κτυπᾶτε τόσον περισσότερον αὐξάνουν.

— Τίνα λοιπὸν γνώμην ἔχεις;

— Ἐὰν τὸ συγχωρήτε, πρίγκηψ, θέλω ἀφήσει τὰ ἡνία εἰς τοὺς ἵππους.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τούτου;

— Σὰς ἐγγυῶμαι.

— Καὶ περὶ τῆς ἀσφαλείας ἡμῶν; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

Ἐὰν ἀμαξηλάτης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἀφήκε τὰ ἡνία καὶ ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἤρξαντο τρέχοντες ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ ἠνοιξαν δρόμον διὰ μέσου τῶν λύκων. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐξηκολούθει νὰ τοὺς παρωτρύνῃ δι' ἀγρίων συριγμῶν.

— Ἐὰν θέλετε τὴν ζωὴν σας μὴ κτυπᾶτε πλέον!

Ἐπήκουσαν εἰς τὸν Ἰβάν.

Οἱ λύκοι ἐκπλαγέντες τὸ κατ' ἀρχὰς ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν· ἀλλ' ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ τὸ ἔλκηθρον εὐρέθη μακρὰν αὐτῶν καὶ ὅταν οἱ λύκοι ἤρχισαν νὰ τὸ καταδιώκωσι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Μετὰ ἐν τέταρτον εἰσῆλθον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκηπος τὸ ὁποῖον ἀπεῖχε δύο λεύγας ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Τὴν ἐπαύριον ὁ πρίγκηψ ἐπεσκέφθη ἔφιππος τὸ πεδῖον ἐφ' οὗ συνέβη ἡ λυκομαχία καὶ εὔρε περισσότερα τῶν 200 λύκων ὄστα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ὁ Καρχαρίας.

Ὁ Καρχαρίας εἶναι κῆτος τοῦ γένους τῶν σελαχοειδῶν ἰχθύων (σκυλοψάρων)· μήκους δέκα μέτρων καὶ ζυγίζων συνήθως χιλίας λίπρας ἂν καὶ πολλοὶ βεβαιοῦσιν ὅτι συνέλαβον τετραπλασίου βάρους.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι τόσον περιέργος διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ ὅσον διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὰ φοβερά ὄπλα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Θηριώδης ὅσον καὶ ἀδηράγος, ταχὺς εἰς τὰς κινήσεις του, ἀκόρεστος αἵματος, ἀπλήστως ἀγρευὼν αἰωνίως, εἶναι ἡ τίγρις τῶν θαλασσῶν. Ἄναζητῶν ἀνευ φόβου πάντα ἐχθρὸν, καταδιώκων αὐτὸν ἐπιμόνως, λυσσῶδῶς προσβάλλων, μαχόμενος μετὰ φοβερωτέρας μανίας τῶν ἄλλων κατοίκων τῶν ὑδάτων, κινδυνωδέστερος τῶν μεγαλειτέρων κητῶν, τὰ ὁποῖα, πάντα σχεδὸν, εἶναι ἀσθενέστερα αὐτοῦ, σπείρων μεγαλειτέραν φρίκην ἀπὸ τὴν φάλαιναν, εἶναι ὁ ἀνιλεὴς δαίμων τοῦ ὑγροῦ βασιλείου. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀγρίων νυκτῶν τῶν τριχυμιῶν, διακρίνεται εὐκόλως ἐκ τῆς φωσφορικῆς λάμψεως αὐτοῦ, ἀπειλῶν διὰ τῆς κολοσιαίας οὐρᾶς του τοὺς δυστυχεῖς ναυδάτας, κλείων αὐτοῖς πᾶσαν ὁδὸν σωτηρίας καὶ ἐπιφανόμενος εἰς τὰ ὄμματα αὐτῶν ὡς σημεῖον καταστροφῆς!... Φοβερός ἀκόμη καὶ ὅταν συλληφθεὶς εὐρίσκεται δεσμευμένος μὲ ἀλύσεις, διότι παραδερόμενος ἐν μέσῳ τῶν δεσμῶν του, κολυμβῶν εἰς τὸ αἷμά του διατηρεῖ τόσας δυνάμεις ὥστε δι' ἐνὸς κτυπήματος τῆς φοβερᾶς οὐρᾶς του νὰ φέρῃ πέριξ τὴν καταστροφήν. Ἄλλ' ὅταν μάλιστα ἐκπνέῃ ὁποῖον ζῶον δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὸν; Ἡ λυσσῶδες τίγρις εἰς τὰς φλεγόμενας ἄμμους, ὁ ἰσχυρότερος κροκόδειλος ἐπὶ τῶν ἰσημερινῶν παραλίων,

ὁ μέγιστος ὄφεις εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἐρήμους δὲν δύνανται νὰ προξενήσωσιν ὁμοίαν φρίκην πρὸς τὴν τοῦ ὑπερμεγέθους καρχαρία παλαιόντος ἐν μέσῳ τῶν δεινῶς σαλευομένων κυμάτων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Lacépède).

ΖΩΙΚΗ ΧΙΜΕΙΑ.

Ἄσφυξία ἐκ πνιγμοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Ἦως πρέπει νὰ βοηθήσῃ τις πεπνιγμένον τινά; — α.) νὰ πλαγιάσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πλευροῦ, ὑψῶν τὴν κεφαλὴν του. — β.) νὰ ἐκδύσῃ τὸν παθόντα, κόπτων διὰ ψαλίδος ἡσύχως τὰ ἐνδύματά του κατὰ μῆκος, καὶ, περιτυλίξας αὐτὸν καλῶς διὰ θερμοῦ μαλλίνου σκεπάσματος, τὸν βάλῃ ἐπὶ τινος στρώματος, κατὰ γῆς, πλησίον καλοῦ πυρός, ἐπιθέτων εἰς τοὺς ταρσοὺς (πατοῦνες) τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλίνθους (τοῦ βλα) θερμᾶς περιτετυλιγμένας εἰς πανία. — γ.) νὰ σφογγίξῃ τὸ στόμα καὶ τὴν ῥίνα τοῦ πάσχοντος καὶ τρίβῃ τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του κατ' ἀρχὰς ἀπλῶς διὰ φανέλλας καὶ κατόπιν διὰ φανέλλας διαβεβρεγμένης ἐντὸς νεροῦ περιέχοντος καὶ οἰνόπνευμα. — δ.) νὰ εἰσαγάγῃ εἰς ἕνα τῶν μυκτῆρων αὐτοῦ σωλῆνα φύσης (φουσεροῦ) κλείων τὸν ἄλλον μυκτῆρα διὰ τοῦ δακτύλου, ἵνα ὠθήσῃ τὸν ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας. — ε.) νὰ κρατήσῃ ὑπὸ τὴν μύτην αὐτοῦ ὀξύδειον ἢ νὰ γαργαλίσῃ διὰ πτεροῦ ἔσωθεν τοὺς μυκτῆρας. — στ.) νὰ ὀλίβῃ πολλὰ ἡσύχως καὶ ἐπανειλημμένως τὴν κάτω αὐτοῦ κοιλίαν.

Λοιπὸν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κρεμάται ὁ πεπνιγμένος ἐκ τῶν ποδῶν μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω; — Οὐδέποτε, διότι δὲν ἐπνίγῃ ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον ἐπιεν ἀλλ' ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀέρος· ἐὰν λοιπὸν κρεμασθῇ μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω εἶναι βεβαίότατον νὰ ἀποθάνῃ.

Ο ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ: (*)

‘Ο δύστροπος. Δήμει! με κάμνεις νά κτυπῶ δύο ὥρας πάντοτε εἰς τὴν πόρτα.

‘Ο ὑπηρέτης. Κύριε, εἰργαζόμενη εἰς τὸ περιβόλι καὶ ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα νά σᾶς ἀνοίξω· καὶ τόσον ὀγλήγορα ἔτρεξα ὥστε ἔπεσα καθ’ ὁδόν.

‘Ο Δυστρ. Ἐπεθύμουν νά σπάσης τὸ κεφάλι σου ἄθλιε· διατί δὲν ἀφίνεις τὴν πόρτα ἀνοικτήν.

‘Ο ὑπηρ. Χθὲς θύμωσες, κύριε, διότι τὴν ἀφῆκα ἀνοικτήν· ὅταν ἦναι κλειστή θυμώνετε, ὅταν ἦναι ἀνοικτή φωνάζετε. δὲν ἤξεύρω τί νά κάμω.

‘Ο Δύστρ. Τί νά κάμης; Αἰ! τί νά κάμης; ζῶν!

‘Ο Ὑπηρ. Λοιπὸν θέλετε, ὅταν ἐξέρχεσθε νά τὴν κλειώ.

‘Ο Δύστρ. Ὅχι.

‘Ο ὑπηρ. Θέλετε νά τὴν ἀφίνω ἀνοικτήν;

‘Ο δύστρ. Ὅχι.

‘Ο ὑπηρ. Μὰ λοιπὸν; κύριε.

‘Ο δύστρ. Ἀκόμη; ὀμιλεῖς, μέουσε!

‘Ο ὑπηρ. Θεέ μου! νομίζω ὅτι ἔχω δίκαιον.

‘Ο δύστρ. Θὰ σκάσης;

‘Ο ὑπηρ. Ἄς σκάσω ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἡ πόρτα ἢ κλειστή πρέπει νά ἦναι ἢ ἀνοικτή· ἐκλέξατε, πῶς τὴν θέλετε;

‘Ο δύστρ. Σὲ τὸ εἶπα χιλιάκις, ἀνόητε! τὴν θέλω... τὴν θέλω... τὴν... Ἀλλὰ δὲς τὸν κουτό! θὰ σκάσω ἀκούς νά μοῦ κάνῃ παρατηρήσεις ὁ δοῦλός μου! ἂν σὲ πιάσω ἀληθῆρ ἢ σὲ μάθω πῶς τὴν θέλω... ἐσάρωσες τὴν σκάλα;

(*) Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐξήχθη ἐκ τινος Γαλλικῆς κωμωδίας ἐπιγραφομένης ὁ Δύστροπος, θεωρεῖται δὲ ὡς κωμικὸν ἀριστούργημα· ἐγρέφη ὑπὸ Brueys καὶ Talafret.

‘Ο ὑπηρ. Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

‘Ο δύστρ. Καὶ τὴν αὐλήν;

‘Ο ὑπηρ. Ἐὰν εὑρετε ἐν ἄχυρον χάνω τὸν μισθόν μου.

‘Ο δύστρ. Ἀλλὰ δὲν ἐπότισες τὰ μουλάρια;

‘Ο ὑπηρ. Ἄ! κύριε, ἐρωτήσατε τοὺς γείτονας ὅπου με εἶδαν.

‘Ο δύστρ. τοῦ ἔδωκες χόρτον;

‘Ο ὑπηρ. Μάλιστα, κύριε, ὁ Γιάννης ἦτο παρών.

‘Ο δύστρ. Ἀλλ’ ὅμως δὲν ἐπῆγες ταῖς μποτίλιαις αὐταῖς ὅπου σὲ εἶπα;

‘Ο ὑπηρ. Πῶς ὄχι, κύριε, ἔφερα μάλιστα καὶ ταῖς γεμάταις.

‘Ο δύστρ. Τώρα θὰ πῆς πῶς ἔπῃγες καὶ τὰ γράμματα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον; Αἰ;

‘Ο ὑπηρ. βέβαια.

‘Ο δύστρ. Σ’ ἐμπόδισα ἑκατὸ φοραῖς νά μὴ τσουγκρανίζης τὸ κατηραμένο βιολί σου καὶ ἐντούτοις τὸ πρῶτὸ πάλιν μ’ ἔβγαλες τ’ αὐτία...

‘Ο ὑπηρ. Σήμερον τὸ πρῶτ; ἐλησμόνησες, κύριε, ὅτι προχθὲς τὸ ἕκαμες χίλια κομμάτια.

‘Ο δύστρ. Στοιχιματίζω ὅτι αἱ δύο χειράμαξαι εἶναι ἀκόμη...

‘Ο ὑπηρ. Μάλιστα, κύριε, εἶναι εἰς τὴν θέσιν των· ἐβοήθησα τὸν Γιάννη νά ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀποθήκην μίαν χειράμαξαν χόρτου, ἐπότισα ὅλα τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ἔκαθαρισα τὰς δενδροστοιχίας, ἔκοψα τρεῖς σανίδας, καὶ ἔτελείωνα τὴν ἄλλην ὅταν ἤλθατε.

‘Ο δύστρ. Ἄ! πρέπει νά διώξω αὐτὸν τὸν ἄλλιον· ποτὲ ὑπηρέτης δὲν μ’ ἔκαμε νά λυσσάξω καθὼς αὐτός· θὰ με κάμῃ νά σκάσω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου... ἐξ’ ἀπ’ ἐδῶ!.. Ἄθλιε!...

ΟΤΙΛΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ἰπὸ

Ε. ΜΑΡΜΙΕ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 1 ον)

— Καὶ ἡ Ὀτιλία;

— Ἡ Ὀτιλία στερεῖται τῆς ευχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἄλλοτε ὄνειροπωλοῦσα τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ παράθυρόν της.

— Εἶναι δυσάρεστον· ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ χαρίεις μυστηριώδης θὰ παύσῃ ἐρχόμενος ἀφοῦ δὲν σὲ βλέπει πλέον. Ἐγὼ τώρα ἀπέρχομαι διότι ἐρθασεν ἡ ὀρισθεῖσα τῆς συντεύξεώς μου μετὰ τοῦ πρίγκηπος ὥρα. — Ὑγίαινε, ἐλπίζε καλά.

— Ὑγίαινε, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, σφιγγουσα εἰς τὰς μικρὰς χεῖράς της τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου. — Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐλπίζω νά μᾶς βοηθήσῃ.

— Ὁ Ἑρρίκος ἀνεχώρησε στρέφων πολλάκις διὰ νά ἴδῃ τὴν φίλην του, ἢ ὁποία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐπεμπεν αὐτῷ γλυκεῖς χαριετισμούς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Κ. Οὐάις ἐνδοθεῖσα τὴν ἐορτάσιμόν ἐσθῆτά της, ἠτοιμάζετο νά ἐξέλθῃ μονολογοῦσα κατὰ τὴν συνήθειάν της. « — Ὅλα ταῦτα εἶναι καλά καὶ εὐμορφα, ἀλλ’ ἡ νεότης δὲν εἶναι προβλεπτική. Ἡ νεότης δὲν γνωρίζει τίποτε. Ἡθελε κάμναι χιλιάς τρέλλας ἐὰν ἡμεῖς οἱ γέροντες δὲν ἐρχώμεθα εἰς βοήθειαν αὐτῆς. Ἴδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγνώστου μας, ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ νά συνομιλήσωμεν εἰς τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Θὰ ὑπάγω ἐπειδὴ τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἑρρίκος θέλει τύχει τῆς συγκαταθέσεως τῆς οἰκογενείας του, καὶ

ἐν τοιαύτῃ περιστάσει χάρις εἰς ἐμέ θέλει ἀντικατασταθῆ. — Ὑγίαινε, Ὀτιλία μου, ἐξηκολούθησεν ὑψηλοφώνως· θὰ ἐξέλθω δι’ ὀλίγας στιγμὰς διότι ἔγω ἐργασίαν. Ἄχ! πόσον εἶσαι εὐτυχῆς ἔχουσα θεῖαν ὡς ἐμέ.

II

Ἡ κόμισσα Λουκία Βέρνιχ ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιόν της μετὰ τῶν δύο θυγατέρων της, αἱ ὁποῖαι ἐθαυμάζοντο ἤδη διὰ τὴν χάριν καὶ ὠραιότητα αὐτῶν καὶ ἐδικαίουν τὰ φιλόδοξα ὄνειρα τῆς μητρός των.

Ἡ Λουκία θυγάτηρ εὐγενοῦς ἐκ μακρᾶς σειρᾶς προγόνων, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε καὶ πρωτοπουργὸς τοῦ πρίγκηπος εἶχε διατηρήσει ἀριστοκρατικὰς τινας ἀρχὰς, ἐν μέρει συνήθειας. Δὲν ἤρνετο μὲν ὅτι αἱ ἀστοὶ εἶναι ἐπίσης πλάσματα τοῦ Θεοῦ ὡς οἱ εὐγενεῖς, ἀλλὰ παραδέχεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπλάσθησαν διὰ νά ὑπηρετῶσι τοὺς εὐγενεῖς. Παρατηροῦσα τὰς δύο θυγατέρας της ἐχαίρετο διὰ τὸ λεπτοφυὲς σῶμα καὶ τὴν ὀροσερὰν αὐτῶν χροιάν, πρὸ πάντων ὅμως ἐσεμνύετο διότι κατήργοντο κατ’ εὐθεῖαν ἐκ τῆς προνομιοῦχου κλάσεως τῶν εὐγενῶν καὶ διὰ τοῦ συνοικεσίου αὐτῶν ἤηλον προσθέσει νέον κλάδον εἰς τὸ ἐνδοξὸν γενεαλογικὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας της, ἣτις κατέβαιναν ἀπὸ τοσοῦτον ὑψηλῆ.

Ἐνῶ αὕτη παρεδίδοτο ἐν σιωπῇ εἰς τὰ εὐτυχῆ ταῦτα ὄνειροπωλήματα, εἰσῆλθεν ὁ σύζυγός της ἐν μεγάλῃ στολῇ μὲ μέτωπον ἐμφροντι καὶ ἠλλοιωμένην μορφήν, διότι τὸ βλέμμα του συνήτησε μετὰ τῶν σωματοφυλάκων τοὺς ὁποίους ἐπεθεώρησε τὸν Φίλιππον Οὐάις, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐταστικὸν βλέμμα ἐπιπτεν ἀπαύστως ἐπ’ αὐτοῦ καὶ εἰσέδουε ψυχρῶς μέχρι τῶν βυθῶν τῆς καρδίας του ὡς ἀπαισία λάμψις.

— Εἶναι παράδοξον, ἔλεγε καθ

ἑαυτὸν, ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα μου! Πῶς τὸν παρεδέχθη; πῶς μέχρι τοῦδε δὲν διέταξα τὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ ἔξω τῶν συνόρων ὡς τυχοδιώκτου καὶ ἀλητηρίου. Μὲ ταραττει καὶ μὲ δεσμεύει. Φέρει ὄνομα ἄγνωστον εἰς ἐμὲ ἐντελῶς καὶ ἐν τούτοις ἡ μορφή του μοι εἶναι γνωστή. Ἐγείρει ἐν ἐμοὶ τρικυμίαν ἀπαισιῶν ἀναμνήσεων καὶ παραλύει τὴν θέλησίν μου. Ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω ἀφανιζόμενον καὶ ἐν τούτοις δὲν τολμῶ νὰ διατάξω τὴν σύλληψίν του. Εἶναι ἄρα γε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἥτις τὸν φέρει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου; εἶναι ὁ κακὸς δαίμων μου ὁ ὁποῖος μὲ ταραττει δι' ἀπαισίας ὁμοιότητος;

Τοιοῦτοι διαλογισμοὶ ἐδασάνιζον τὸ πνεῦμα τοῦ ἰσχυροῦ κόμητος Βέρνιχ. Ἐντούτοις ἅμα εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς γελώσης κατοικίας του, πλησίον τῆς συζύγου του, ἥτις τῷ ἔτεινε χεῖρα φίλην καὶ τῶν δύο θυγατέρων του, αἵτινες ἤρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην νὰ τὸν ἀσπασθῶσιν, ἡ ταραχὴ του κατέπαυσεν, αἱ σκέψεις του διευκρινίσθησαν, ὡς συμβαίνει ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος εὐεργετικῆς ἀτμοσφαιρας κατόπιν τρικυμιώδους καιροῦ.

— Ἐρχεσθε ἐκ τῆς τελετῆς, τῷ εἶπεν ἡ Λουκία, ὁ πρίγκηψ σὰς ὠμίλησε;

— Ναι, καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος· τῇ ἀληθείᾳ εἶναι ἐξαίρετος ἄνθρωπος, εὐπροσήγορος πρὸς πάντας καὶ ἰδιαιτέρως ἀγαθότατος πρὸς ἐμέ.

— Μήπως δὲν ἀξίζετε τῆς καλοκαγαθίας αὐτῆς, ἐνῶ ἀφ' οὗ χρόνου σὰς γνωρίζω, σὰς εἶδον πάντοτε μετὰ τοσοῦτου ζήλου ἐκτελοῦντα τὰ καθήκοντά σας;

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ μετὰ ὀλίψεως, τίς δύναται νὰ καυχῆθῃ ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε τοιοῦτος οἷος ὠφελε νὰ ἦναι;

— Εἴσθε πολὺ ἀστήρως πρὸς

ἑαυτὸν· ἐὰν μεμψόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ τὰ σφάλματά μας δὲν ἐννοῶ διατὶ νὰ μὴ ἐπαινῶμεθα ἐπίσης διὰ τὰς καλὰς ἡμῶν πράξεις.

— Ἄς ἀφήσωμεν ταῦτα, εἶπεν ὁ κόμης, ὁ Θεὸς μόνος κρατεῖ τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης. Ἐλθετε, τέκνα μου, καθήσατε ἐδῶ πλησίον μου· διότι ὅταν σὰς βλέπω τόσον χαρωπὰ καὶ καλὰ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εὐτυχῆ. Ναι, ἡ θεία πρόνοια ἐπεδαψίλευσεν εἰς ἡμᾶς τὰ εὐεργετήματά της· ὁ πατὴρ πρωθυπουργός, αἱ δύο θυγατέρες ὠραῖαι καὶ ὑποσχόμεναι συνοικέσια εὐτυχῆ, ὁ υἱὸς μετ' ὀλίγον εἰς θέσιν σπουδαίαν καὶ ζηλευτὴν ὑπὸ πάντων.

— Δὲν ἔλαβε τὴν θέσιν ταύτην ἀκόμη, παρετήρησεν ἡ Λουκία, καὶ, ἐὰν πρέπη νὰ τὸ ὁμολογήσω, φοβοῦμαι μάλιστα μήπως...

— Οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει· ὁ Ἐρρίκος εἶναι νέος θετικῆς παιδείας καὶ πνεύματος διακεκριμένου. Ἴσως δύναται νὰ τὸν κατηγορήσωσιν ὅτι ἔχει τολμηρὰς τινὰς ἰδέας, ἀλλ' αὐταὶ εἶναι ὁ ὅπος τῆς νεότητος, εἶναι αἱ ὀρμητικαὶ κινήσεις τοῦ πτηνοῦ εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ πτήσεις. Τὰ ἔτη θέλουσιν ἐξασθενῆσαι μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς ἀπερισκέπτους αὐτὰς τάσεις, καὶ ἡ πεῖρα θέλει μετριάσει τὴν ζωηρότητα τῆς φαντασίας του.

— Εἴθε ὁ θεὸς νὰ σοῦ εἰσακούσῃ! ἔμουρμούρησεν ἡ κόμησσα σείουσα τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν ἀμφιβολίας, ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὸς.

Ὁ Ἐρρίκος εἰσῆλθεν ἔμφροντις, τὸ ὅποιον ὁ πατὴρ του παρετήρησεν ἀμέσως.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; τὸν ἠρώτησε, σοὶ συνέβη δυσάρεστόν τι.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος, τὸν τρόπον τοῦ πρίγκηπος καὶ τὰς καλὰς αὐτοῦ δι' ἐμὲ προθέσεις. Μετὰ τὴν τελετὴν τὸν εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων καὶ διευθυνομέ-

νον πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἠθέλησα νὰ τὸν ἀκολουθήσω· ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος του μ' ἐμπόδισε λέγων ὅτι ὁ πρίγκηψ ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, θέλεις τὸν ἰδεῖ αὔριον καὶ ἀδιστακτως πιστεύω ὅτι σὺ μὲν θὰ λάβῃς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ θέλω ἀπολαύσει μίαν χαρὰν ἐπὶ πλέον· διότι πλοῦτος, δύναμις, τιμαὶ τὰ πάντα μᾶς περικυκλοῦσιν. Ἐν δέ τι μόνον ἐλλείπει ἵνα ἡ εὐτυχία μου ἦναι τελεία, Ἐρρίκε, καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ: νὰ σὲ ἴδω νυμφευμένον.

— Τῇ ἀληθείᾳ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ χαρᾶς.

— Ναι ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα, ἐνασχολούμεθα διαρκῶς περὶ σοῦ, προσπαθοῦντες νὰ σοὶ προσφέρωμεν εὐτυχὲς μέλλον.

— Ἄ! ἐπιθύρῃσεν ὁ νεανίας ὀλέθρια προαισθανόμενος.

— Δὲν γνωρίζεις ἀκόμη ὅ,τι ἐπράξαμεν διὰ σέ, ἐξακολούθησεν ἡ κόμησσα, ἀλλ' εἶναι πλέον καιρὸς νὰ τὰ μάθῃς. Σοὶ εὐρομεν νύμφην...

Ὁ Ἐρρίκος ἐρρίγησεν.

Ἡ μήτηρ του ἐξηκολούθησε μὴ παρατηρήσασα τὴν συγκίνησίν του.

— Ὁραῖαν καὶ χαρίεσσαν νύμφην, πλουσίαν καὶ ἀνήκουσαν εἰς μίαν τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου.

Ἐνταῦθα ἔπαυσεν ἀναμένουσα νὰ ἀπολαύσῃ τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακοινώσεώς της, ἀλλ' ἐξεπλάγη παρατηρήσασα τὴν κατήφειαν μεθ' ἧς ὁ υἱὸς της τὴν παρετήρει.

— Μῆτέρ μου, τῇ εἶπε, πρὶν ἢ προέλθῃτε εἰς τὴν ἐκλογὴν δὲν ἐξήτάσατε ἐὰν αἱ εὐχαὶ τοῦ υἱοῦ σας ἦσαν αἱ αὐταὶ μετὰ τὰς ἐδικὰς σας καὶ ἂν ἀρέσκουσα εἰς ὑμᾶς ἡ νύμφη δύναται νὰ ἀρέσκῃ καὶ εἰς αὐτόν.

— Τί σημαίνει τοῦτο πάλιν! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης.

— Πῶς! εἶπεν ἡ μήτηρ του, μήπως ἡ νέα κόμησσα Ἑρμιόνη Βελλερρόνδου δὲν ἦναι τῆς ἀρεσκείας σου;

Δὲν πρόκειται περὶ ὀρέξεως τώρα, μῆτέρ μου, ἀλλὰ μάλιστα τούναντίον, πρόκειται περὶ αἰσθήματος τῆς καρδίας. Ἡ δεσποινὶς Ἑρμιόνη εἶναι, ὡς λέγεται, ὠραία, χαρίεσσα, πλουσία... ἀλλὰ...

— Καλὰ ἀρκεῖ, Λουκία, διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης μετ' ἴφρος ἐπιβάλλον, θέλομεν ἐπανέλθει ἐπὶ τούτου κατὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ των καὶ ἐξῆλθε συνεπάγουσα τὰς δύο θυγατέρας της.

— Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἔμειναν τότε ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου σιωπηλοὶ ἀλλ' ἀποφασιστικοί.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μοι φαίνεσαι πολλὰ ὀλίγον διατεθειμένος νὰ συγκατανεύσῃς εἰς τὸ προτεινόμενον συνοικέσιον· ἐπεθύμουν νὰ μάθω ὁποῖα τινὰ εἶναι τὰ αἷτια τῆς ἀρνήσεώς σου.

— Πάτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος μετ' ὀνόν σεβάσμιον ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικόν, ἀγαπῶ ἄλλην τινά.

— Τὴν ποίαν;

— Ἄκουσε, πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ νέος κόμης λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του μετὰ φιλοστόργου ὀρμῆς. Εἴσθε δίκαιος, εἴσθε καλὸς μετ' ἀγαπᾶτε καὶ ἐπιθυμεῖτε τὴν εὐτυχίαν μου· δὲν πιστεύω λοιπὸν ὅτι θέλετε ἀντισταθῆ εἰς τὴν ἐκλογὴν μου, καὶ ἂν δὲν ἦναι ἡ ἀρμόζουσα εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἡμῶν.

— Ποίαν λοιπὸν ἀγαπᾶς;

— Νέαν τινά πτωχὴν ἀλλ' ἀμειμπτον.

— Εὐγενοῦς οἰκογενείας;

— Ὅχι· τοῦ λαοῦ.

— Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν ιδέαν· δὲν θέλω ἐπιμείνει νὰ συζευχθῆς τὴν δεσποινίδα Βελλερρόνδου ἐὰν δὲν σοὶ ἀρέσκῃ·

ἀλλὰ νὰ συγκατατεθῶ νὰ νυμφευθῆς κόρην τοῦ λαοῦ, οὐδέποτε!

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ νέος κόμης μετὰ ζωηρότητος, εἴσθε περισσότερον πεφωτισμένος ἢ ὥστε νὰ ὑπόκησθε εἰς τὰς περὶ γένους προλήψεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν δὲν παραδέχεται· ἔχετε δὲ τόσῃν πείραν ὥστε νὰ μὴ ἀγνοῆτε πόσον εἶναι, συνηθέστατα, θλιβερά, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἔνεκα κοινωνικῶν ἀναγκῶν ἢ φιλοδοξίας γινομένων συνοικεσίων.

— Ἐβρῶν, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης, σὺ ἔχεις ἐπὶ τῶν διαφύρων κοινωνικῶν ζητημάτων, ἰδέας τὰς ὁποίας σέβομαι ἀλλὰ δὲν παραδέχομαι ἐντελῶς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς σπουδαίου ἀντικειμένου τὸ ὁποῖον ἐπασχολεῖ ἡμᾶς δὲν δύναμαι νὰ ἐνδώσω εἰς τὰς εὐχὰς σου. Σοὶ λέγω μετ' ἀποφάσεως ἀμεταθέτου ὅτι πρέπει νὰ συνάψῃς γάμον μετὰ τινος εὐγενοῦς οἰκογενείας.

— Πάτερ μου, οὐδέποτε εἰς ὀλίγα λεπτὰ δύναται τις φρονίμως νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης ἀνθρώπου τινός. Συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὰς σκέψεις μου τὰ αἰσθηματά μου.

— Ὅχι, ὄχι εἶναι περιττόν· ζήτησον ὅ,τι θέλεις, τὰ πάντα· ἀλλὰ πρέπει νὰ νυμφευθῆς ὅπως ἐγὼ ἐπιθυμῶ.

— Ἐνῶ συνωμῖλουν οὕτω εἰσήλθεν ὁ ὑπηρέτης ἀγγέλλων ὅτι ὁ ἐπιλοχίας Φίλιππος Οὐαίς ἐπεθύμει νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλήσῃ τῷ συνταγματάρχῃ.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ γέρων κόμης ἔφριξε καὶ αἰφνιδία ὠχρότης περιεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του· ἀλλὰ νικήσας τὴν προξενηθεῖσαν αὐτῷ κακὴν ἐντύπωσιν·

— Μετ' ὀλίγον θέλω τὸν δεχθῆ, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην. Κατόπιν στρεφόμενος πρὸς τὸν υἱὸν του. — Θέλομεν ἐπαναλάβει ἄλλοτε συνομιλίαν ἢ ὁποία μ' ἐλύπησε τοσοῦτο ὥστε

δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐξακολουθήσω σήμερον. Ἐλπίζω δὲ ἕως τότε ὅτι θέλεις σκεφθῆ καὶ θέλεις ἐπανέλθει εἰς λογικωτέραν ὁδόν.

Ὁ νέος κόμης ἐξῆλθε χαιρετήσας μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ τὸν πατέρα του. (ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— 00 —

Εὐφυῆς τις γαστρονόμος παρατήρει ποτὲ ἰχθῦν τινα εἰς τὴν ἀγορὰν στρέφων καὶ ψηλαφῶν αὐτὸν ἐπὶ πολὺ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἰχθυοπώλης.

— Συνομιλοῦμεν.

— Μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸ ψάρι.

— Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ;

— Δὲν πιστεύεις ἔλα ν' ἀκούσῃς.

— Καὶ τί τοῦ λέγεις;

— Τὸ ἐρωτῶ τί νέας εἰδήσεις ἔφερον ἀπὸ τὴν θάλασσα.

— Καὶ τί σ' ἀπεκρίθη;

— Ὅτι δὲν ἤξεύρει τὰ νέα διότι ἔχει καιρὸ πολὺ ποῦ εἶναι ἐδῶ!

Λοχαγὸς τις τῆς ἐθνοφυλακῆς ἐμελλεν ἐσπέραν τινα νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῆς συζύγου του εἰς ἐπίσημον ἐφεσπερίδα. Ἐνῶ ἐξήρχοντο ἡ γυνὴ του παρατηρήσασα τὸ ξίφος του·

— Διατί, φίλε μου τῷ λέγει, δὲν ἐζώσθητε τὸ ὠραῖον μὲ τὴν χρυσοῦν λαβὴν ξίφος σας;

— Δὲν εἶναι φρόνιμον, φίλη μου, ἀπεκρίθη ὁ γενναῖος λοχαγός, διότι οἱ δρόμοι εἶναι ἔρημοι καὶ ἡμεῖς θὰ ἐπιστρέψωμεν ἐξώρας, πιθανὸν νὰ μὲ τὸ κλέψωσι.